

228.

Мома Булюк-башъ.

Дали съ чуло, видело,
Мома булюкбашъ да бидить
Со сто й педесеть сеймени,
Со триста мина делѣи,
Съ кадифе фустанъ до земя,
Со тѣнка пушка на рамо,
Чифте пищоли на поясъ!
Сеймени ъжъ завиделе,
Силна поплака сториле:
„Нейкиме мома булюкбашъ!“
Мома булюкбашъ говоре:
„Месите пресна погача,
Турите алтанъ во неа,
Скѣршите парче по парче,
Кому алтан-отъ ке паднить,
Той булюкбаша да бидить.“
Месиле пресна погача,
Кладоха алтанъ во неа,

Скѣршили парче по парче,
На 'си-те по две парчина,
Момъ съ даде едно парче,
Нейдзѣ ѣ падна алтан-отъ.
Делѣи ъжъ завидоха,
Силна поплака сториха:
„Нейкиме мома булюкбашъ!“
Мома булюкбашъ говори:
„Ай на нишанъ да фарлиме,
Нисъ пѣрстенъ куршумъ провриме,
Кой ке ми нишанъ погодитъ,
Той булюкбаша да бидить.“
Никой ми нишанъ погоди,
Моме ми нишанъ погоди,
Остана моме булюкбашъ
Со сто й педесеть сеймени,
Со триста мина делѣи.

ЖАЛЬОВНИ.

229.

Яна,

Седнала ѣ Яна на мала-та врата
Потъ бела-та лоза; Емъ си сeditъ Яна,
Шаренъ гергефъ везить, дробни солдзи ронить,
Свой майка кѣлнить: „На душа ти, майко,
Що ти даде мене мошне не далеку,
Прекъ деветъ планини, кай овца не блеить,
Кай петель не пейть, за лютъ кеседжіа,
За лютъ кеседжіа, великъ араміа.
Денѣ ми сѣ, майко, порти затворени,
Деветъ ми сѣ, майко, 'си-те заключени;
Ноке ми сетъ, майко, 'си-те отворени.
Секоа вечеръ, майко, той менѣ ми носитъ
Той менѣ ми носитъ кѣрвави кошули.
Она вечеръ, майко, той менѣ донесолъ,
Той менѣ донесолъ струнени дисаки,